

ΓΡΑΦΕΣ ΚΑΠΟΙΟΥ ΑΛΛΟΥ

και

A photograph of the Greek word "και" (and) written in a cursive, handwritten style. The letters are connected and fluid, with a prominent loop at the end of the word.

έκδοση προχείρως
αυτολογημένη

ΓΡΑΦΕΣ
καποίου αλλου

Αυτά τα γράμματα,
δεν είναι δικά μου.
Ανήκουν σε κάποιον άλλο,
που ντύθηκε τα ρούχα μου
και κάθισε στην καρέκλα
του γραφείου μου.

Άλλοτε ψάχνει να με βρει,
κι άλλοτε ξεχνά πως υπάρχω.

Καμιά φορά φιλά,
με τα χείλη μου,
αγγίζει με τα δάχτυλά μου
και μου καταλογίζει θλίψεις,
που δε γνωρίζω.

Που και που,
μου βάζει ν' ακούσω μουσική.

Πάντως αυτά τα γράμματα,
δεν είναι δικά μου.
Εγώ έχω όμορφη γραφή.

Το τέλος της θάλασσας μου,
στην αρχή της επίγνωσης.
Η οπισθοχώρηση της κυματογραμμής,
στη βία κάθε νέας πληροφορίας,
και τα πόδια μου στεγνά.

Ξυπνούσαμε
και η μόνη έγνοια,
μην είναι κρύο το νερό·
όχι πως θα σταματούσαμε να χαμογελάμε,
απλώς που οι αποφάσεις,
είχαν να αντιμετωπίσουν,
μονάχα μερικές γραμμές,
σε κλίμακες θερμοκρασίας.
Οι νέες κλίμακες είναι δαιδαλώδεις.
Διατεταγμένες ωρολογιακά,
δεξιόστροφα-αριστερόστροφα,
με αυστηρή συνέπεια,
στη διαδοχή του τικ με το τακ.
Και προς θεού! Προσοχή!
Πρώτα το τικ κι έπειτα το τακ.
Όχι πως μάθαμε τους ασθενείς ποντικούς,
που κολυμπούν crows νεκροί·
ανέκαθεν κουβαλούσαν ασθένειες
και μια βλακώδη έλξη,
για τα θαλάσσια σπορ.

Είναι που η άμμος κολλάει στα πόδια μας
και μολύνει το καινούριο μας αυτοκίνητο,
με τα πεντακάθαρα πατάκια.
Και επενδύσαμε σ' αυτό,
χιλιάδες ώρες αποξένωσης,

για να το χλευάζουμε,
έτσι απλά,
χωρίς καμία σύνεση.
Να·
είναι που·
πώς να σου δώσω να καταλάβεις;
Είναι που υπάρχει ένα βάρος
και δε μ' αφήνει να επιπλεύσω,
ένα βάρος,
που προηγείται ή έπεται
και ζητά να καθοριστεί,
ανά πάσα στιγμή.
Δεξι,
Αριστερό,
Ανάσα.
Δεξι,
Αριστερό,
Ανάσα.
Αυτή η απλή αλληλουχία,
ασυνείδητη μέχρι πριν,
τώρα αυστηρά καθορισμένη:
ΔΕΞΙ,
ΑΡΙΣΤΕΡΟ,
ΑΝΑΣΑ,
ΔΕΞΙ,
ΑΡΙΣΤΕΡΟ,
ΑΝΑΣΑ, ΑΝΑΣΑ, ΑΣΑ , ΝΑΝΑ , ΑΣΑ, ΣΑ, Α, Α...
κι όλα δύσκολα.
Σα να 'πεσε ξαφνικά,
μια πέτρα στο νερό
κι οι δονήσεις των κυματισμών,
με ξέβρασαν,

με αλλεπάλληλα χτυπήματα.

Αν τώρα κλείσω τα μάτια,
όταν τ' ανοίξω,
θ' ανακαλύψω πως πνίγομαι
20.000 λεύγες,
κάτω απ' την επιφάνεια
και ούτε αυτό,
δε θα μπορώ να απολαύσω,
τα χαμόγελα των δελφινιών
και τις γυμνές Νηρηίδες.
Τώρα σα βλάκας,
θα κολυμπήσω πανικόβλητος.
προς τον αναπνευστήρα.
Αυτό εννοώ.
Ξυπνήσαμε
και ανακαλύψαμε,
πως μας έχουν φυτέψει αναπνευστήρα.

Τώρα η θάλασσα,
είναι ανάμνηση,
ή έστω·
ένας δεσμός
που μένει να ξανακατακτηθεί.
Κάθομαι στο μπαλκόνι
και την αφουγκράζομαι,
για να ονειρευτώ.
Πάνε πολλά χρόνια,
από τότε που...
-καταλαβαίνεις-
Τώρα έμεινε σύμβολο ακαθόριστο,
ξεπουλήθηκε,

μετονομάστηκε,
έγινε η ευτελής έκφραση,
μιας παροδικής απόδρασης,
μιας προσωρινής γαλήνης.
Σα να την έχασα,
μαζί με την παιδική μου αθωότητα.

Τώρα η θάλασσα,
κόκκινες ουρές,
στις φτέρνες και τα παπούτσια μου.

Η αθέτηση των άρρητων
υποσχέσεων,
δε μου αφήνει περιθώρια,
να υπερασπιστώ
τον εαυτό μου.

Το μη ον,
χασιογελά
με την επιβεβαίωση της
επιβολής του.

Το κενό ανάμεσα μας,
γεμίζει απ' τις ειπομπές,
της αλλαγμένης μας
ύπαρξης.

Άσπιλη η μέρα·
μα ύστερα κάποιος ζύπνησε.
Τα θεάματα πήραν μπροστά,
μ' ένα απλό γύρισμα του κλειδιού,
πάντα φυσικά,
έπειτα από δημοψήφισμα.
Τα φύκια μετακόμισαν,
δυο μίλια βαθύτερα,
ο πρώτος φόνος έγινε στην ακτή·
ύστερα οι άλλοι.
Η εξέλιξη αμείλικτη,
οι άνθρωποι πλέον πετούν
-κάποιοι τουλάχιστον-
αδειάζουν κουβάδες
επίγειας ασχήμιας,
στο κατώφλι της μέρας,
σκουπίζουν επιμελώς,
τα πόδια τους στο χαλάκι,
κι ύστερα γυρνούν να κοιμηθούν.
Ήπια καφέ.
Κλείδωσα την πόρτα.
Πήγα στη δουλειά.

Ιπτάμενα αφεντικά 17.03

Βγάλε την ηλίθια,
την ανθρωπίσια σου στολή,
αφεντικό·
φόρα το καπελάκι σου,
να χέζουν τα πουλιά στο γείσο
και στάσου στη σειρά,
στον καταπέλτη.

δεν υπάρχουν μαγικά
είναι ζωγραφίες που ξεφτίζουν
σοβάδες χρωματιστοί
είναι απλό ζήτημα
αντίληψης

Φθόνος 1

Ξερίζωσα,
ένα δέντρο του Ακριθάκη.
Το φύτεψα,
στο τετράδιό μου
και όλοι έλεγαν:
«τι σπουδαίο δένδρο,
είσθε εξαιρετος κηπουρός!»
Κι εγώ απαντούσα:
«Ω, σας παρακαλώ, υπερβάλετε»
μα σιεφτόμουν:
«Πώς τα καταφέρνει τόσο καλά ο μπάσταρδος;»

Φθόνος 2

Πήρα δυο τραγούδια του Άσιμου
και τα 'δωσα στον εκδότη,
με τ' όνομά μου.

Κι εκείνος όταν το 'μαθε είπε:
«Στ' αρχίδια μου, θα γράψω άλλα καλύτερα,
ξεπουλημένε ζηλιάρη!»

Έφτασα τα ογδόντα τόσο νωρίς.
Δυο μαύρα πουλιά,
στους ώμους της πολυθρόνας μου
περιμένουν
και τα σύννεφα,
σχεδόν μαύρα κι αυτά,
κάνουν αγώνα δρόμου,
πάνω απ' τη σιεπή μου που λείπει.
Το δέρμα μου κατακάθι,
επάνω στα οστά,
στολίζει τη θλιβερή γωνία του σαλονιού
και μνηστικά διαβρώνει,
ό,τι μ' αγγίζει.
Γάτες μου, σας αποδεσμεύω,
πειρατές των κεραμιδιών είστε,
κι εγώ μια άγκυρα,
που σας κρατά δεμένες,
στην ξέρα του χαλιού.
Ο κίνδυνος,
το τρίχωμα σας,
να γίνει ένα με τα κρόσσια,
παραμονεύει.
Δε θα 'ναι κάτι ξαφνικό,
μα εδώ οι μέρες,
περνούν χωρίς να το καταλαβαίνεις ·
κατακάθονται σα σκόνη,
στα πλήκτρα ενός άχρηστου πιάνου
κι όταν τα μουστάκια
θα 'χουν γίνει κλωστές,
όταν οι μαλακές πατούσες σας,
θα 'χουν περσικά σχέδια στιγματισμένα,
ανεξίτηλα,

ν' απλώνονται στην κοιλιά,
στις θηλές, στην ουρά σας,
θα 'ναι αργά
και τα βλέφαρα σας βαριά.
Luna, φύγε!
Ακολούθησε το φεγγάρι
στα ταξίδια του.
Αγάπησα τη μαγεία του ονόματος σου,
τη σοφία της βάπτισής σου,
τη ζωγραφισμένη στροφή του κεφαλιού σου,
στον ουρανό,
την παιδική ματιά σου,
μα τώρα κινδυνεύεις.
Κι αφήστε μήνυμα στους περαστικούς,
ότι τήδε κείμαι ·
να μην επέμβουν,
να μην κάνουν σπονδές,
να μη μ' αγγίζουν,
νομίζοντας πως πέθανα.
Deus absconditus,
Έτσι το είπανε αυτό που πολεμώ,
αυτό που με πείσανε,
πως με εξουσιάζει,
αυτό που καταλύει το χρόνο μου,
που με βυθίζει στην πολυθρόνα
και καρφώνει τα ελατήριά της,
στις αρθρώσεις μου.
Δεν ξέρω από πριν,
γι' αυτό σας διώχνω,
μα τώρα τέλος στα λόγια,
νομίζω πως αρχίζω να κοιμάμαι
κι αυτό μ' ανησυχεί.

Ο πόνος στην πλάτη μου με κρατά
και δεν αφήνομαι,
ελέγχω νομίζω ακόμα,
το δείχτη και τον αντίχειρα·
ίσως αύριο το μέσο,
κι ύστερα τον παράμεσο.
Deus absconditus,
σε χλευάζω,
με κάθε μου νευρική ώση,
κι αν με καθήλωσες,
το ξέρω πως ήταν,
μια απ' τις πιθανές εναλλακτικές.
Και ποιος μου λέει,
πως δε με παραπλανούν οι ενδείξεις;
Ποιος μου λέει,
πως σε λίγο,
δε θα κολυμπώ πλάι σε μια γάτα με λέπια;
Προς το παρόν όμως,
ήταν ασφαλής επιλογή νομίζω,
να σας διώξω.

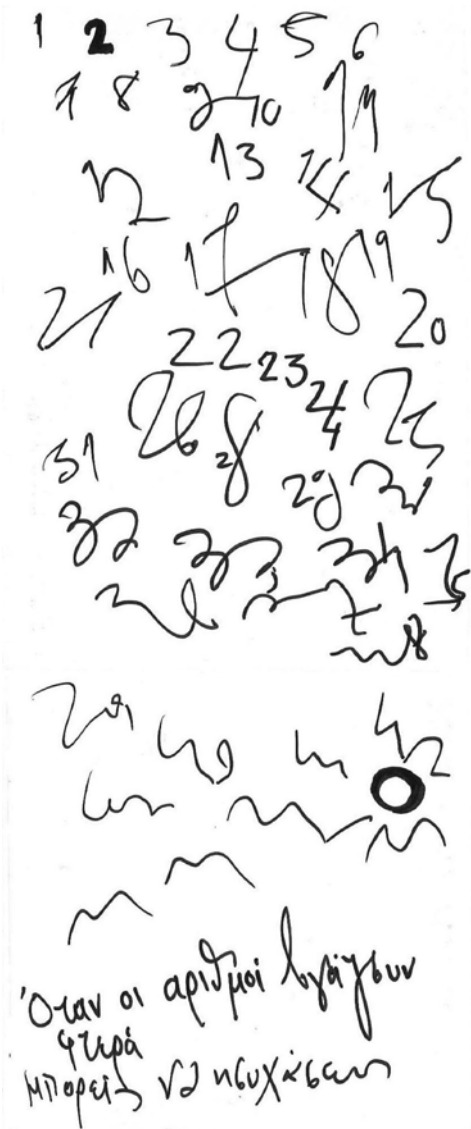
Όταν δε με χωρούσε ο τόπος

Αν με μετακομίσετε στην Αργεντινή,
υπόσχομαι να χορέψω,
γύρω απ' το σομπρέρο,
το χορό του φιδιού.
Ν' αρχίσουν να ξεχύνονται,
τα χέρια μου,
πάνω απ' τους δρόμους,
και να τ' ακολουθήσει,
το χαλαρό κορμί μου,
πάνω από ειτάσεις και ηπείρους
και θάλασσες
και βουνά.
Να επεκταθώ,
σαν κορδόνι φαίρινο,
που βγαίνει μέσα απ' τα παπούτσιά μου
και να τυλιχτώ γύρω του
και να γυρνώ, να γυρνώ,
ώσπου να γίνω κόμπος
και να μαζευτώ,
γυμνός, να τυλιχτώ σφιχτά,
αφήνοντας πίσω τα ρούχα μου,
στην άλλη γη
και να γυρνώ σαν πλυντήριο,
να τρίβομαι στο δέρμα του σομπρέρο,
να του αφήσω σημάδια,
με το σπασμένο μου πλευρό,
να το δαγκώσω
κι ύστερα να χωθώ,
στην τρύπα που θ' ανοίξω με τα δόντια μου,
να της παραδώσω,

όλη μου τη μεταμορφωμένη ύπαρξη,
τις ίνες και τις ρίζες μου
και τα ξερόφυλλα
και να βουτήξω στο μαύρο·
έτσι που σαν το σηκώσετε,
ν' αναρωτιέστε που χάθηκα,
που πήγα.
Πάντως εκεί που με αφήσατε,
δεν είμαι,
ούτε και στην Αργεντινή.

Περιμένα για το λεωφορείο. Έτυχε να χιονίζει, όχι για να φτιάξει ποιητική ατμόσφαιρα, απλώς γιατί καμιά φορά, γράφω και τις μέρες που χιονίζει. Τα αυτοκίνητα έπαιζαν το βραδινό μότο της πόλης, με κρεσέντα αγανάκτησης όταν καμιά μηχανή έσβηνε απ' το κρύο. Κι ύστερα ησυχία. Σιγή. Απόλυτη. Μου πέρασε απ' το μυαλό πως κάποιος γιάντιος δεινόσαυρος καταφθάνει να κάνει μια μπουιά το κουβούκλιο της στάσης κι όλοι σαστίσανε να τον κοιτούν. Ή καμιά χριστιανική καταστροφή. Φλεγόμενες αριίδες, ή βατράχια που πέφτουν απ' τον ουρανό, καρδιακή προσβολή που πιάνει τα πουλιά εν πτήση, τέτοια. Όταν κάτι πέφτει απ' τον ουρανό, πάντα έχει ησυχία πριν τη σύγκρουση. Ήρθε. Έφτασα σπίτι, έξω, κοντά στην εξοχή. Αν δεν ήταν που συγχρονίστηκαν τα φανάρια στα δυο ρεύματα του δρόμου κι αντ' αυτού άφησα πίσω την πόλη να καταστρέφεται, αύριο θα πρέπει να οργανώσουμε τα χωράφια σε πρωτόγονες κολλεκτίβες.

Θέλω να προσφέρω ένα χαστούκι,
στην ιδιοπεριστροφή της γης,
στο υγρό γαλάζιο της μάγουλο,
το πουδραρισμένο με σύννεφα,
στο περιστρεφόμενο κεφάλι,
της ψυχωτικής μπαλαρίνας του γαλαξία,
στον ερμαφρόδιτο δερβίση του σύμπαντος,
έτσι που να σταθεί σαστισμένα,
να με κοιτά.
Δώστε μου μέρος να σταθώ,
τόπο να στήσω το γρανιτένιο μου μοχλό
και θα την ξεκολλήσω απ' τη θέση της
τη γη.
Αυτοσχέδια λαιμητόμος,
κεντημένη με άστρα,
θα δροσίσω τα χείλη της,
με τις σταγόνες,
το γάλα τ' ουρανού,
θα στείλω τους φραμπαλάδες της,
να γειτονέψουν με τα νεφελώματα,
κι ύστερα θα τη ρίζω,
στο τσιμέντο
και θα φυσάω με το γιγάντιο φουσερό μου,
ώσπου να την παγώσω,
στη μεγάλη ακινησία.

Όταν οι αριθμοί βγάζουν φτερά,
 μπορείς να ησυχάσεις.
 Όταν η δεύτερη ανάσα,
 δε βαρραίνει περισσότερο,
 απ' την τρίτη,
 η βαρύτητα έχει αντιστραφεί
 και οι παράνομες πράξεις,
 δε διώκονται απ' το νόμο,
 όταν τα νεοπλάσματα του δέρματος,
 το παράλυτο σκυλί,
 που γλύφει τις πληγές του,
 στους δρόμους της Ντάκα,
 οι απώλειες
 και οι ρόγχοι ενός κόσμου,
 που πεθαίνει καγχάζοντας με κακία,
 μέσα στον πόνο του,
 είναι αγωνίες που ξεχάστηκαν,
 στα προηγούμενα βράδια,
 όταν η φυγή
 είναι ανάμνηση που σβήστηκε
 και τα δάκρυα,
 παίρνουν πορεία ανάστροφη,
 να βρέξουν,
 τις αδελφές λίμνες των ματιών,
 όταν η γεύση αναριγεί
 και η αφή μετράει,
 τα νερά του ξύλου και τα στήθη σου,
 όταν η θάλασσα κι ο ουρανός,
 ανακαλύπτουν τους χαμένους δεσμούς τους,
 τότε το φεγγάρι,
 ένα μεγάλο χασμουρητό,
 πάνω απ' τους αλγόριθμους των πουλιών.

Νόμιζα πως οι μνήμες της αφής,
δεν ξεθωριάζουν.
Ο καθρέφτης ενός αυτοκινήτου που περνά,
το δέρμα σου,
τα κουκούτσια των φρούτων,
στους λεπτούς αστραγάλους σου,
τα ανάγλυφα σύννεφα,
που κουβαλούν ερωτευμένους ήρωες.
Όμως οι έρωτες,
και η απόλαυση της ποίησης των αισθήσεων,
είναι ζητήματα,
που απασχολούν αργόσχολους ανθρώπους.
Υπάρχουν μνήμες,
που δε σβήνονται,
μνήμες που πονάν σαν πληγές,
με τις αλλαγές του καιρού
και άλλες που κρέμονται,
σα φτερά στους αγκώνες μας,
στην αντανάκλαση του καθρέφτη.
Οι ηγέτες της πρώτης Διεθνούς,
δεν είχαν διάφραγμα,
-όπως είναι γνωστό-
και οι απόκληροι της ιστορίας,
εξορθολόγισαν,
ετούτα τα εφήμερα αισθήματα,
για ένα κομμάτι ψωμί στο τραπέζι.

Συγνώμη,
γι' αυτές τις ανακρίβειες.
Στ' αλήθεια,
δεν είναι καθόλου έτσι.
Ακόμα έχω,

πεταλούδες στο στόμα,
το πρώτο μας φιλί
και η ιστορία δεν αλλάζει,
αν δεν έχεις κάποιον,
να την αποθέτεις αλλαγμένη,
μαλακά,
στην κοιλιά του,
την ώρα του ύπνου.
Εκεί·
κάπου ανάμεσα,
στο στομάχι και τα πνευμόνια.

Ονειρεύτηκα

πως φίλησες τα βλέφαρα μου
και δεν κοιμόμουν.

Άγγιξες το σφυγγμό στους κροτάφους μου,
με τ' ακροδάχτυλά σου
και ψηλάφισες τα χείλη μου.

Ονειρεύτηκα

πως με φίλησες

κι εγώ,

κράτησα τα μάτια μου κλειστά,

έτσι που να μην ξέρεις,

αν σε φιλώ κι εγώ,

ή αν είμαι παραδομένος,

στον ύπνο και σε σένα.

Ύστερα μου έκανες έρωτα,

κι εγώ,

μόνο μετά,

σαν ξάπλωσες το κορμί σου στο δικό μου,

με τα μάτια κλειστά

και το κεφάλι γερμένο στην καρδιά μου,

μόνο τότε,

έλκισα τα χέρια μου γύρω σου

και σου ψιθύρισα,

ένα νανούρισμα.

Έτσι που να μην ξέρεις,

αν σου τραγουδώ εγώ,

ή αν είσαι παραδομένη,

στον ύπνο και σε μένα.

Συστοιχίες υποστυλωμάτων,

με περικυκλώνουν,

κι αυτή η προοπτική διάταξη,

των τοίχων και των φωτισμών,

δεν αφήνει ούτε,

την ψευδαίσθηση κάποιου ξέφωτου,

να διασχίσει τα γυαλιά μου,

που φρουρούν με αδιαλλαξία,

το πηγαινέλα σκέψεων και εικόνων.

Έτσι οι ώρες,

η ανάγκη να μεγαλώσει η μέρα,

με κατακλύζει,

μα σαν αναλογίζομαι καλύτερα,

αυτόν τον παραλογισμό,

θέλω να κόψω τα πόδια του καπιταλισμού

και να τον κρεμάσω απ' τ' αρχίδια στο ταβάνι,

να αιμορραγήσει πάνω στα υποστυλώματα.

Χάλασ' απόψε το ρολόι μου
και νόμισα χαρούμενος,
πως ετελείωσε ο χρόνος.
Κι έτρεξα να προφτάσω,
όσα είχα αφήσει να τα πάρει ο τζίτζικας,
που με προσπέρασε πετώντας.
Βγήκε όμως ο ήλιος, το φεγγάρι,
πάλι ο ήλιος
κι ύστερα πάλι το φεγγάρι
και κατάλαβα.
Τα χρήματα στο πορτοφόλι μου,
μαλάκωσαν από την υγρασία,
έγιναν πράσινα,
με μια οσμή που σε γεμίζει φόβο
κι όταν τα τσίμπησα,
να δω μήπως κοιμούνται,
έλιωσαν
κι έμεινε στο χέρι μου επάνω,
βρωμιά που ακόμα,
να ξεπλύνω δε μπορώ.
Το μόνο πράσινο που αγαπώ,
είναι το αίμα,
τρεις μέρες ύστερα,
από το κατρακύλισμα
και σ' ανταλλάζω τώρα δα,
κάθε σταγόνα, από την παραπληγική μου ύπαρξη,
για δύο βόλους γυάλινους,
να τους πετάξω κει στην κατηφόρα
και να κινήσω πίσω τους,
χωμένος σ' ένα ξύλινο,
βαρέλι αδειανό.

Πόσο λυπάμαι τα γενέθλια δώρα,
σαν ποιηματάκια προμελετημένα,
στα χέρια κάποιου αστού,
που προσπαθεί ν' ανακαλύψει,
τι να κρύβεται,
πίσω απ' το γκριζο περιτύλιγμα της νύχτας.

Πόσο λυπάμαι και το ποίημα τούτο δω,
που σαν του ξετυλίξεις την κορδέλα,
αρχίζει πάλι με το κλάμα,
να παρακαλεί:
«Είμαι ένα ποίημα,
μα μη με διαβάσεις,
βάλε με μόνο εκεί, δίπλα στο βάζο,
να με θαυμάζουν οι γειτόνοι σαν περνούν,
να πάρουν λίγη ζάχαρη».

Άδειασε το κανάτι τ' ουρανού,
τη μέρα που γεννήθηκαν οι σιέψεις,
τις στάλες πηγες να μαζέψεις
και φάνηκε η αλήθεια τους στο νου.

Όσο κι αν θέλεις δε μπορείς,
παρά μόνο μια χούφτα να γεμίσεις
κι αν όλο το κανάτι επιθυμήσεις,
πιο γρήγορα σου μέλει να χαθείς.

Άφησε πικρα από αμύγδαλο στα χείλη,
το φάρμακο που ήπια να ξεχάσω,
αν θα μπορούσα παραπάνω δε θα ψάξω,
για να ξεφύγω απ' τις σιέψεις πριν το δείλι.

Νόηση, εταιρα βρώμικη ως είσαι σε μισώ,
γιατί μου δόθηκες χωρίς να σε ζητήσω
και τώρα που ποθώ να σε αφήσω,
πρέπει απ' τη ζωή που αγαπώ να χωριστώ.

Το ποίημα είναι παντού
κι εσύ που λογίζεσαι για ποιητής,
αυτή την πρωτόγνωρη νύχτα,
το ψάχνεις στα φύλλα,
του άθλιου τετραδίου σου
(ποιος ανακάλυψε άραγε,
τετράδια με γραμμές).
Πες μου,
άκουσες ποτέ,
τα στάχια να θρηνούν στο θερισμό;
Η νύμφη του κομμένου πλάτανου,
μάζευε τα δάκρυα κρυφά,
στου ποταμού την κοίτη
και σαν είδε στα νερά,
το γερασμένο πρόσωπό της,
αποτραβήχτηκε φοβισμένη.
Το πρωινό αεράκι,
ξύπνησε το παιδί με το κομμένο δάχτυλο,
που βρήκε στο γεφύρι,
ένα μαντήλι μόνο
κι ένα γαλάζιο ροδοπέταλο,
μα δεν πρόλαβε να τα πάρει δικά του
και τα σήκωσε ο αέρας.
Στον ίδιο αέρα χόρευαν τα στάχια,
έναν χορό πιο θλιβερό από τη νύχτα,
κάτι για το παιδί,
που το δρεπάνι σήκωσε,
να συνεχίσει τη δουλειά
και κάτι για το θάνατο της νύμφης.
Δε μ' αρέσει
η ομορφιά του κάμπου,
γι' αυτό ξαναγυρνώ στην πόλη

και στ' άθλια τετράδια γυρεύω,
αυτά που δε μπορώ,
να δω με τα μάτια.

γαβγαμηλα

[συνειρμικά παιχνίδια μ' αισθήματα και λέξεις]

Όνειρο

*«τα τετράγωνα φώτα της πόλης,
στον ύπνο μου, θα σμίξουν,
με τα τετράγωνα της Bauhaus»*

Βγήκα σαν βγήκαν και οι άλλοι,
χορτασμένος,
μα όταν ανακοίνωσαν,
πως ήτανε νωρίς ακόμα,
μπήκα και πάλι αχόρταγα,
για άλλη μια βουτιά.
Μόλις που είχε πάρει από κόκκινο
ο ουρανός
κι ήτανε το νερό στρωμένο,
μ' ένα στρώμα λεπτό,
από άμμο ξανθή,
όπως στην Άρνηση
και το κορμί μου δε βούλιαζε,
μόνο που κολυμπούσα,
με κινήσεις μεγάλες,
διώχνοντας πίσω μου ένα σύννεφο,
σα να 'μωνα μέσα σε καταιγίδα.
Κι όταν κουράστηκα,
να κολυμπώ έτσι ανορθόδοξα,
στάθηκα όρθιος
να χλευάσω,
το θαύμα του παλιού καιρού.
Κι όπου είχε πάει το ψάρι.
εκεί πήγαινα,
εκεί που ήταν στρωμένη,

η άμμος η ξανθή,
περιμένοντας να σφυρίξει το σήμα,
για να βγω τελειωτικά.

Είμ' ένα στάχυ αφηρημένο,
στην ανεμίζουσα χαίτη του λιβαδιού,
που υποδέχεται τ' αέρινο κορμί σου.
Κοίτα εκεί, κοίτα εδώ·
δεν είναι ούτε ένας κόκκος σκόνη
που να με θυμίζει;
Πώς να γίνει;
Όταν μου δίνεις μόνο ένα «γεια»
κι άραγε με χαμόγελο; Δεν ξέρω.
Δεν ξέρω τι ήτανε το σχήμα εκείνο
που 'δωσες στα χείλη.

Η ανάσα σου στο στήθος,
έμαθε σαν τη θάλασσα του ποιητή,
να λέει «να» κι ύστερα «όχι»
και να με καθηλώνει στην αναμονή.

Φυλλοροή στο βάδισμά σου
κι οι λεύκες σαν κυρίες των τιμών
να σου υποκλίνονται,
ίσως και σα θεότητα ινδική,
ν' ανθίζουν κρύνα εκεί που περπατάς.
Μικρά ψαράκια κάνουνε σειρά,
επάνω στον καρπό σου,
ελπίζοντας να βρουνε
μες στα μάτια τα υγρά,
τα φιλντισένια,
που γράφουν δοξαριές,
στ' άβατο ακρογιαλί του προσώπου σου,
θαλασσινό νερό,
κοράλλια κι εικονίσματα,

βυζαντινά, χαμένα.

Έρχεσαι πάντα με τη χρυσαυγή,
όταν ο ήλιος ντύνει χρυσαφιά
κορδέλα στο πρωί
κι έχουν στερέψει πια,
τα δάκρυα του ύπνου,
για τ' ανεκπλήρωτο, το δίκαιο, το λογικό.
Έρχεσαι πάντα με τη χρυσαυγή
και με γεμίζει η εικόνα σου,
για μιαν ακόμα μέρα.

Για χάρη σου,
θέλω να αλλάξω την καθιερωμένη,
σημειολογία των λέξεων.
Να καθρεφτίζεται ο έρωτάς μου για σένα,
όχι μονάχα στην πανσέληνο,
μα σ' όλα τα καθημερινά πράγματα,
που σε θυμίζουν.
Μα όταν η εικόνα σου γεμίζει τη σκέψη μου,
τα χάνω,
κι εναποθέτω στα πόδια σου,
απλώς,
τη ρομαντική μου κληρονομιά,
ολόγιομα φεγγάρια σαν το πρόσωπο σου,
δροσοσταλίδες σαν τα μάτια σου,
κεράσια σαν τα δυο σου χείλη.

Στην προσήλωση σου σε κάποιο ανάγνωσμα,
ανακαλύπτω την ομορφιά της μέρας.
Στον κυματισμό της φωνής σου,
που σιγοψιθυρίζει κάποιο τραγούδι,
κλείνω τα μάτια
και γέρνω ν' απολαύσω τα σχήματα του ήλιου,
πίσω απ' τα βλέφαρά μου.
Τη γαλήνη σου γεμίζουν,
τα χίλια μικρά κοχύλια,
του χρόνου που περνά,
τα χίλια μικρά κοχύλια,
που κλείσαν στις έλικές τους,
τον ήχο σου
και εικόνες,
καθρεφτίσματα της μορφής σου στη μέρα.
Είσαι η θάλασσα,
που μέσα της να βυθιστώ καρτερώ
και ν' ανασάνω βαθιά.
Ν' ανασάνω εσένα.
Στη γαλήνη των μενεξεδιών νερών σου κλείσε με
κι εγώ θα φροντίζω
τους κήπους στις αβύσσους σου,
να 'χουν λουλούδια
να μη νιώθεις σκοτεινιά,
όταν εκεί σε πάει η σκέψη.

Οι λέξεις μου σιοντάψανε
στο λάκκο με τα φίδια
κι αυτά δαγκώσαν επιλεκτικά,
όλα μου τα φωνήεντα,
μέχρι το τελευταίο,
μα πάλι μείναν πεινασμένα.
Κι εγώ,
με άναρθρες κραυγές
φτιάχνω ακατάληπτα, ακιόφωνα,
ποιήματα για σένα.

Ήτανε πάπια, παπαγάλος, ή κουκουβάγια,
αυτό που μου άρπαξε το μήλο μου,
δεν ξέρω.
Εγώ πάντως του φώναξα :
«Διάολε γύρνα πίσω, δεν το κρατώ για σένα».
Του τράβηξα την ουρά,
μα μου έμειναν μόνο δυο φτερά στο χέρι.
Του έριξα πέτρα.
Τίποτα.
Μόνο ένα τζάμι τα κατάφερα να σπάσω.
Κι εκείνο μου έφυσε τα κουκούτσια στα μούτρα.
Έσκυψα.
Τα μάζεψα.
Και τώρα περιμένω,
να γένει πάλι η μηλιά.

Δυο ποντικοί στις τσέπες μου,
ένας στην κάθε μία,
ξηλώνουνε τις φόδρες μου,
τις τρώνε με μανία.
Τον ένα λένε Κωσταντή,
τον άλλο Ιερεμία,
ή όπως λέμε πιο συχνά,
κράτος και εγκλησία.

Στέκω στο παραθύρι μου
και βλέπω τα μημελησμόνει
κι εκείνος στέλνει δυο πουλιά,
να με βρουνε από μακριά,
ταξίδι για χατίρι μου,
για να μη μένω μόνη.

Και κατεβαίνω στο γιαλό,
να βρέξω το μαντήλι μου
κι εκείνος στέλνει τη δροσιά,
καβάλα στ' άτια τα λευκά,
που ταξιδεύουν στον αφρό,
να 'ρθει να βρει τα χείλη μου.

Και στέλνει μου κι ένα κουτί,
στων κυματιών τη ράχη,
που έχει μέσα δυο κλειδιά,
το 'να του ανοίγει την καρδιά,
τ' άλλο την πόρτα σφαλιστή,
κρατά όταν ζω μονάχη.

Όπως τα λούλουδα που στρέφουνε στον ήλιο,
το καφετί φουστάνι σου,
τραβάει τους λεμονανθούς.
Δε θα εποφθαλμιούσα ποτέ,
τους ήχους που σου αφιερώθηκαν,
στο πέραςμα των ημερών,
μα εσύ κυριεύεις,
ως και τις παιδικές μου αναμνήσεις,
σα στρατιά που αιφνιδιάζει,
το ύψωμα Κ-12.
Έτσι σε βρίσκω,
στα τραγούδια του ραδιοφώνου,
κάτω απ' το παιδικό μου πάπλωμα,
το φωτισμένο
απ' το φακό της ιδρωμένης ενδοσκόπησης.
Στη μυρωδιά του πρώτου γυναικείου αρώματος,
κατακτάς μια-μια τις στοές μου,
τις μυστικές κρύπτες της ντουλάπας μου,
ακολουθείς τη μνήμη μου,
τόσο που αναρωτιέμαι,
αν θα ξαναμπείς μαζί μου,
στη μήτρα.
Το καφετί φουστάνι σου,
τυλίγει ένα γύρο το σώμα μου
κι έναν ακόμα την καρδιά μου
κι εγώ καταφεύγω, ατυχώς,
στα λεμόνια,
με το 'να χέρι,
να χαϊδεύω τη φλούδα τους,
και με τ' άλλο να ψηλαφώ τους ρόζους,
στα γόνατα του κορμού.

Νανούρισμα

Το πάτωμα μέθυσε
και νομίζει πως είναι ταβάνι,
Τις Δευτέρες σαν τρέχω
κανείς δε με φτάνει.
Και τώρα κορίτσι μου νύχτωσε.
Νάνι.

Κάφρε ελέφαντα
γιατί τη γκρέμισες
τη δύστυχη ακακία;

Γ' άλλαγα χτενίζω με ένα κουκουνάρι,
με ψεύτικο δόρυ καμακλώνω το φεγγάρι,
και κάθε τόσο συναντώ κι από ένα χνάρι,
η ευτυχία είναι ένοχη.

Αν το ξεχάσω να μη βρῶ δροσιά,
ούτε νερό, ούτε χείλι, ούτε ήχο,
μα σαν ηχώ να ακούω το στίχο,
η ευτυχία είναι ένοχη.

Των σπέρτων τα καμένα κεφάλια,
στα γαϊδουράγκαθα συντροφιά να κρατάνε,
οι καπνοί τους στα σύννεφα πάνε
και πληγές στιγματίζουν βουβάλια.

Άφησέ με, να μυρίζω την ομίχλη,
και σταγόνες να πίνω κρυφά,
τη γεύση να ξεγελάω συχνά,
ν' αναρωτιέμαι τι να είναι η Κίχλη.

... κι ένα μονάχο του

«παρά ἔτσι, τίποτα σκεφτόνας
κι ἄλλο ἦρθε τίποτα ἀπ' ἀγάλι:
πῶς τίποτα δὲν μοῦ ἴπες -ὄντας
στρέψαντας -μ' εἶδες- τὸ κεφάλι...»

Τίποτα, Γιάννης Σκαρίμπας

Πόσες;
φορές; Μ' ἄφησες μόνο;
Με το προφίλ σου,
-λευκὸ μαντήλι πίσω, σε ταξίδι-
να διεκδικῶ με το βλέμμα μου,
επίμονα,
απλή, μια ἔστω στροφή του κεφαλιού σου,
ἔστω κι ἀπὸ ἓνα φευγαλέο αἰσθημα,
απροσδιόριστης,
ανεπαίσθητης ἐπίδρασης,
των ματιῶν μου στο μάγουλό σου.

Θυμὸς

Πικρία

Αναμονή

Αναμονή

Ὡς το ἐπόμενο πλήρες ἀπάντημα,
των προσώπων μας.
Κάθε ψηφίδα που μετράς στο μωσαϊκό,
κάθε σχῆμα που ψάχνεις στον τοῖχο,
μια ἀπόρριψη,
που μένει ἀπλῶς,
να ἐπιβεβαιωθεῖ λίγο μετὰ.
«Τίποτα δε λες»
το τηλεγράφημα
ἀπὸ μια χώρα μακρινή

που σε φιλοξενεῖ
κι ἐγὼ σου στέλνω πίσω
πῶς σε κοιτῶ για να γυρίσεις.
Δυο ἀντιρριστοὶ λίθοι,
τέτοιες στιγμές οἱ δυο μας,
ο ἓνας με μάτια ,
ο ἄλλος με φτερά και διαβατήριο,
δάχτυλα και γλυκὰ χεῖλια.
Σποραδικές φωτιές στην κορυφή,
η μυρωδιά σου κλεισμένη σε φάκελο
και το προφίλ σου που ζητά να ἐπιχειρηματολογήσω,
«υπὲρ μιας ταχείας ἐπιστροφῆς».

Περιεχόμενα

Α. Γραφές κάποιου άλλου

	Σελ.
Αυτά τα γράμματα...	5
Το τέλος της θάλασσας μου...	6
Η αθέτηση των άρρητων...	10
Άσπιλη η μέρα...	11
Ιπτάμενα αφεντικά 19.03	12
δεν υπάρχουν μαγικά...	13
Φθόνος1	14
Φθόνος2	15
Έφτασα τα ογδόντα τόσο νωρίς...	16
Όταν δε με χωρούσε ο τόπος	19
Περίμενα το λεωφορείο...	21
Θέλω να προσφέρω ένα χαστούκι...	22
Όταν οι αριθμοί βγάζουν φτερά...	24
Νόμιζα πως οι μνήμες της αφής...	25
Ονειρεύτηκα...	27
Συστοιχίες υποστυλωμάτων...	28
Χάλασ' απόψε το ρολόι μου...	29
Πόσο λυπάμαι τα γενέθλια δώρα...	30
Άδειασε το κανάτι τ' ουρανού...	31
Το ποίημα είναι παντού...	32

Β. Γαβγάμηλα

Όνειρο	35
Είμ' ένα στάχυ αφηρημένο...	37
Για χάρη σου...	39
Στην προσήλωσή σου σε κάποιο ανάγνωσμα...	40

Οι λέξεις μου σιοντάψανε...	41
Ήτανε πάπια, παπαγάλος, ή κουκουβάγια...	42
Δυο ποντικοί στις τσέπες μου...	43
Στέκω στο παραθύρι μου...	44
Όπως τα λούλουδα που στρέφουνε στον ήλιο...	45
Νανούρισμα	46
Κάφρε ελέφαντα...	47
Τ' άλογα χτενίζω με ένα κουκουνάρι...	48
Των σπέρτων τα καμένα κεφάλια...	49
Γ. ...κι ένα μονάχο του	
Πόσες;...	51

Το παρόν καταδεικνύει αλλά και φέρει ένα σωρό επιδράσεις της ατομικής ιδιοκτησίας και των σχέσεων εκμετάλλευσης. Ωστόσο τις απορρίπτει και μέσα σ' αυτές απορρίπτει και την πνευματική ιδιοκτησία. Οποιαδήποτε προσπάθεια κερδοσκοπικής εκμετάλλευσης του, θα μας βρει αντίθετους.